

„Bij elkander blijven en uitkijken” luidt nu de waarschuwing van Siemer, bevreesd als hij is, dat de van zijn schrik bekomen vijand een tegenaanval zal doen om de lijken der gesneuvelden, hun verloren wapens en goederen uit onze handen te redden.

Doch geen nood! De les die zij ontvingen, is voldoende om hen de eerstvolgende dagen af te schrikken iets te ondernemen.

Na de door den vijand weggeworpen pakken met handelswaren verzameld en zijn wapens opgezocht te hebben neemt het kleine troepje den terugtocht aan. De beide lijken worden medegenomen om te kunnen nagaan uit welke streek zij afkomstig zijn.

Behoedzaam wordt er gemarcheerd. Eenige manschappen, onder Siemer zelf, vormen de achterhoede.

Wederom wordt in de tegenover ons liggende kampongs de „bang” gehoord. Snel opeenvolgend en onheilspellend dreunen de slagen en zijn ver in den stillen nacht hoorbaar. Pijnlijk klinkt het gehuil en gekef der gladdakkers en het woedende geschreeuw der bevolking, dat tot ons doordringt, bewijst dat zij hebben vernomen, hoe hun toeleg is mislukt.

Daar nadert een patrouille. Het is de commandant der benting, die niet sliep en op het hooren der salvo's onmiddellijk met eenige manschappen uitrukke om, zoo noodig, Siemer en de zijnen te ondersteunen.

Gezamenlijk keeren beide detachementen nu naar onze versterking terug, waar na aankomst het eerst de lichte kniewonde van den getroffen fuselier wordt verbonden.

De verslagenen zullen des morgens worden begraven.

Alvorens het troepje uiteengaat, spreekt de commandant het toe.

„Het doet mij genoegen, jongens, dat je je weer flink en kalm hebt gehouden, trouwens ik verwachtte niet anders. En U, sergeant Siemer, gij zijt twee maanden hier op de post en ik heb nu *wêr* gemerkt, dat ik aan U een uitmuntend onderofficier heb, op wien ik kan vertrouwen, ik zal dan ook niet nalaten uw gedrag bij den gouverneur te roemen.

„En nu, slaap wel, ingerukt marsch!”

Siemer gaat naar zijn kamer, welgemoed en in 't bewustzijn zijn plicht gedaan te hebben.

„Eindelijk eens succès gehad. Dat droomde ik van avond niet, toen ik zoo aan huis dacht. Ik zal morgen dadelijk schrijven. 't Zal mij ook geen kwaad doen voor mijn plaatsing bij de opname” — denkt hij onder 't uitkleeden.

Eenige oogenblikken later verraadt zijn zware ademhaling, dat hij is ingeslapen. Wellicht droomt hij van zijn tehuis in het vaderland.
